

DE GODFATHER

MARIO PUZO

De Godfather

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel *The Godfather*
Oorspronkelijke uitgever: Putnam, 1969 / Grand Central Publishing
Vertaling: Johan van Wijk
Omslagontwerp: Lava Amsterdam
Omslagbeeld: © Frank Oberle / www.oberlephotoart.com
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties
© 2012 by The Estate of Mario Puzo

© 1969 Mario Puzo
© 2012 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers bv

Eerste druk 2012

Eerder uitgegeven onder de titel *De Peetvader*
ISBN 978-94-016-0009-5 / NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten uit te kunnen oefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Anthony Cleri

*Achter elk groot fortuin
schuilt een misdaad.*
— Balzac

DEEL 1

1

In de zaal van de derde Arrondissementsrechtbank van New York zat Amerigo Bonasera en hij wachtte, nee hoopte op gerechtigheid. Wraak op de mannen die zijn dochter zo wreed hadden verwond en die bovendien getracht hadden haar te ontoren.

De rechter, een man met een bijzonder opvallend gezicht, rolde de mouwen van zijn zwarte toga op, alsof hij van plan was de beide jonge kerels die voor hem terechtstonden lichamelijk te kastijden. Op zijn gezicht stond duidelijk de verachting te lezen die hij voor hen voelde. Maar er was iets onechts in dit alles. Amerigo Bonasera voelde het wel, maar begreep het niet helemaal.

‘Jullie handelden als een paar *dégénérés* van het ergste soort,’ zei de rechter streng. Ja, ja, dacht Amerigo Bonasera. Dieren, precies dieren. De beide jonge mannen met hun glanzend gekapte haren en hun schoongewassen, scherp getekende gezichten, waarop een trek van diep berouw lag, bogen onderdanig het hoofd. Maar de rechter was nog niet klaar. ‘Jullie gingen tekeer als een stel wilde beesten en jullie mogen blij zijn dat jullie dat arme kind niet seksueel misbruikt hebben, want dan had ik jullie voor minstens twintig jaar achter de tralies gezet.’

De rechter zweeg een ogenblik en zijn ogen dwaalden heimelijk naar het ziekelijke, gele gezicht van Amerigo Bonasera. Vervolgens vestigde hij zijn ogen op een stapel reclasseringsrapporten die voor hem op tafel lag. Hij fronste zijn wenkbrauwen en haalde de schouders op alsof hij overtuigd was tegen zijn eigen wil.

Opnieuw nam hij het woord.

‘Maar met het oog op jullie leeftijd, met het oog op jullie goede afkomst en omdat de wet er niet in de eerste plaats is om wraak te nemen, veroordeel ik jullie hierbij tot drie jaar gevangenisstraf. De straf is echter voorwaardelijk.’

Alleen omdat Amerigo Bonasera beroepshalve veertig jaar gerouwd had, was hij in staat het overrompelende gevoel van teleurstelling en haat te onderdrukken. Zijn prachtige jonge dochter lag nog steeds in het ziekenhuis, waar men haar gebroken kaak gekramd had. En deze twee beesten gingen vrijuit? Was het dan niets anders dan toneelspel geweest? Hij keek naar de overgelukkige ouders die zich om hun lieve zoontjes hadden gegroepen. Ja, die waren uiteraard overgelukkig, die hadden nu alle redenen om te glimlachen.

Bittere gal kwam Bonasera in de mond, het liep zelfs tussen zijn opeengeklemd tanden. Hij nam zijn witlinnen zakdoek en drukte deze tegen zijn mond. Zo stond hij toen de beide jonge mannen, vrij als een vogeltje, door het gangpad liepen, vol zelfvertrouwen, kalm, glimlachend, zonder hem ook maar een blik waardig te keuren. Hij liet hen voorbijgaan zonder een woord te zeggen en drukte de schone linnen zakdoek tegen zijn mond.

De ouders van de beide wilde beesten volgden, twee mannen en twee vrouwen van zijn leeftijd, alleen meer Amerikaans in hun kleding. Zij keken hem beschaamd aan maar toch was er in hun ogen een soort triomfantelijke uitdaging te lezen.

Bonasera verloor zijn zelfbeheersing, boog zich naar voren naar het gangpad en schreeuwde schor: ‘Eens zullen jullie huilen zoals ik gehuild heb – ik zal jullie laten huilen zoals jullie kinderen mij hebben laten huilen.’ De zakdoek hield hij nu bij zijn ogen. De advocaten van de beklaagden die achter de ouders aan liepen vormden een ring om hun cliënten en sloten de beide jonge mannen in, die bezig waren zich een terugweg te banen om hun ouders te beschermen. Een zwaargebouwde gerechtsdienaar kwam haastig naar voren om de rij af te sluiten waarin Bonasera zich ophield. Maar het was al niet meer nodig.

Alle jaren die Amerigo Bonasera in Amerika had doorgebracht, had hij vertrouwd op het gezag, op orde en wet. En hij was daar wel bij gevaren. Ook nu, hoewel de haat hem vervulde, hoewel hij de wilde gedachte kreeg een revolver te kopen en de beide jonge mannen dood te schieten, keerde Bonasera zich tot zijn verbijsterde vrouw en zei: ‘Ze hebben ons voor gek gezet.’ Hij wachtte even en nam toen een besluit zonder acht te slaan op de

kosten. ‘Voor gerechtigheid moeten wij op onze knieën naar Don Corleone gaan.’

In een opzichtig gemeubileerde en gestoffeerde suite in een hotel in Los Angeles was Johnny Fontane even jaloers dronken als elke andere doorsnee echtgenoot. Languit liggend op een rode sofa dronk hij uit een fles whisky en hij waste na iedere slok de smaak weg door zijn mond te dopen in een kristallen kom met water en stukjes ijs. Het was vier uur ’s ochtends en allerlei wilde plannen zijn vrouw te vermoorden zodra ze thuiskwam, warrelden hem door zijn dronken kop. Als ze tenminste nog thuiskwam. Het was nu te laat om zijn eerste vrouw nog op te bellen en haar te vragen hoe het met de kinderen ging en het idee een van zijn vrienden te bellen trok hem niet erg aan nu het met zijn carrière snel bergafwaarts ging. Er was een tijd geweest dat diezelfde vrienden verrukt, ja zelfs geveild zouden zijn geweest wanneer hij ze ’s morgens om vier uur uit hun bed belde, maar nu verveelde hij hen. Hij kon er zelfs even om grinniken wanneer hij eraan dacht dat toen het bergopwaarts ging, de moeilijkheden van Johnny Fontane enkele van de grootste vrouwelijke sterren in Amerika hadden geboeid.

Toen hij voor de zoveelste keer de fles whisky aan zijn mond bracht, hoorde hij eindelijk zijn vrouw de sleutel in het slot steken, maar hij bleef drinken totdat ze de kamer binnenkwam en voor hem bleef staan. Voor hem was ze de meest betoverende vrouw. Ze had het gezicht van een engel, gevoelige violette ogen, en ze was bijzonder tenger maar volmaakt gebouwd. Op het witte doek kwam haar schoonheid nog meer tot uitdrukking. Miljoenen mannen over de hele wereld waren verliefd op het gezicht van Margot Ashton. Betaalden ervoor om dat gezicht op het witte doek te kunnen zien.

‘Waar was je, verdomme?’ vroeg Johnny Fontane.

‘In bed met een vent,’ antwoordde ze.

Ze had zijn staat van dronkenschap echter verkeerd beoordeeld. Hij sprong over de kleine bar naast de sofa en greep haar bij de keel. Maar toen hij dat magische gezicht zo vlak voor zich had en die prachtige violette ogen zag, zakte zijn woede en voelde hij zich hulpeloos worden. Opnieuw maakte Margot een fout. Ze glimlachte spottend. Ze zag dat hij zijn vuist balde en schreeuwde: ‘Johnny, niet in mijn gezicht. We maken opnamen voor een film.’

Ze lachte. Hij stompte haar in haar maag en ze viel op de grond. Hij liet

zich boven op haar vallen. Hij rook haar geurige adem toen ze hapte naar lucht. Hij sloeg haar op haar armen en tegen de dijspieren van haar zijdeachtige, gebruinde benen. Hij gaf haar een aframmeling zoals hij vroeger de kleinere jongens had gegeven toen hij nog een onhandelbare tiener was en in Hell's Kitchen in New York woonde. Een pijnlijke afstraffing, die geen blijvende schade, zoals loszittende tanden of een gebroken neus, berokkende.

Maar hij sloeg haar lang niet hard genoeg. Dat kon hij niet. En zij bleef maar tegen hem giechelen. Terwijl ze daar wijdbeens op de grond lag, haar brokaten japon tot boven haar dijen opgetrokken, kon ze het niet laten hem te tarten. 'Vooruit dan, neem me dan. Neem me dan, Johnny, dat wil je toch zo graag!'

Johnny Fontane krabbelde overeind. Hij haatte de vrouw die daar op de grond lag intens, maar haar overweldigende schoonheid gaf haar een magische bescherming. Margot rolde zich opzij en met het gemak van een danseres sprong ze overeind en ze keek hem aan. Ze maakte spottend enkele kinderlijke danspasjes en zong: 'Johnny doet me nooit pijn, Johnny doet me nooit pijn.'

Toen zei ze bijna droevig in haar betoverende schoonheid: 'Arme staker, mij als een kleine jongen op mijn donder slaan. Ach, Johnny, je zult altijd wel een saai romantisch knulletje blijven. Je vrijt zelfs als een kleine jongen. Je gelooft nog altijd dat liefde net zoets is als waarover je vroeger zong in die smartlappen van je.' Ze schudde haar hoofd en zei toen: 'Arme Johnny. Vaarwel, Johnny.' Ze liep de slaapkamer binnen en hij hoorde hoe ze de sleutel in het slot omdraaide.

Johnny zat nog steeds op de grond met zijn gezicht in zijn handen. Een misselijkmakend, vernederend gevoel van wanhoop maakte zich van hem meester. De hardheid echter, die hem in staat gesteld had de jungle van Hollywood te overleven, deed hem de telefoon grijpen en een taxi bellen om hem naar de luchthaven te brengen. Er was iemand die hem kon redden, die hem erbovenop kon brengen. Hij zou teruggaan naar New York. Hij zou terugkeren naar die ene man, die de macht en de wijsheid bezat die hij zo broodnodig had en die daarnaast een liefde bezat waarop hij nog steeds vertrouwde. Zijn peetvader Corleone.

De bakker Nazorine, even rond en aan de buitenkant even hard als zijn grote Italiaanse broden en wit van het meel, keek met boze ogen naar zijn vrouw, zijn huwbare dochter en zijn bakkersknecht, Enzo. Enzo had zich

omgekleed in zijn uniform van krijgsgevangene met de groene, van zijn naam voorziene armband en was bang dat deze ruzie tot gevolg zou hebben dat hij te laat op Governor's Island op appèl zou verschijnen. Als een van de vele duizenden Italiaanse krijgsgevangenen die dagelijks, na vrijlating op erewoord, in de Amerikaanse bedrijven werkten, leefde hij in de voortdurende angst dat deze gunst zou worden ingetrokken. Daarom was de klucht die nu opgevoerd werd, voor hem een zeer ernstige zaak.

Nazorine vroeg woedend: 'Heb je mijn gezin onteerd? Heb je mijn dochter een klein aandenken gegeven om je herinnering levend te houden, wanneer, nu de oorlog voorbij is, Amerika je terug zal schoppen naar dat smerige dorp van je, daar op Sicilië?'

Enzo, een kleine, stevig gebouwde jongen, legde zijn hand op zijn hart en zei bijna in tranen, maar niettemin op zijn meest beminnelijke toon: 'Padrone, ik zweer bij de Heilige Maagd dat ik nimmer misbruik heb gemaakt van uw goedheid. Ik houd van uw dochter op een eerlijke manier. En met alle verschuldigde eerbied vraag ik u om haar hand. Ik weet dat ik er het recht niet toe heb, maar wanneer ze me naar Italië terugsturen, kan ik nimmer naar Amerika terugkomen. Dan zal ik nooit in staat zijn met Katherine te trouwen.'

Nazorines vrouw Filomena, merkte heel ad rem op: 'Houd op met dat dwaze gepraat. Je weet heel goed wat je te doen staat. Houd Enzo hier in Amerika en laat hij zich schuil houden bij onze neven op Long Island.'

Katherine hilde. Ze was al een beetje aan de dikke kant, nogal alledaags en op haar bovenlip begon een klein snorretje zichtbaar te worden. Nooit zou ze een echtgenoot krijgen die zo knap was als Enzo, nooit zou ze een man vinden die met zo'n eerbiedige liefde haar lichaam op de verboden plaatsen aanraakte.

'Ik ga wel in Italië wonen,' schreeuwde ze tegen haar vader. 'Ik loop weg als u Enzo niet hier in Amerika houdt.'

Nazorine keek haar scherp aan. Die dochter van hem was nogal een hete. Hij had een keer gezien hoe ze met haar opbollende billen tegen Enzo's geslachtsdelen heen en weer wreef, toen de knecht zich achter haar drong om de toonbankmanden met warme broden uit de oven te vullen. Als hij niet oppaste, verdween vandaag of morgen het hete brood van die vrijbouter in haar oven, overdacht Nazorine. Hij moest maar zien Enzo in Amerika te houden en hem later tot Amerikaans burger zien te maken. En er was slechts één man die zoiets kon regelen. Il Patino. Don Corleone.

Deze mensen en ook vele anderen ontvingen gegraveerde uitnodigingen voor het huwelijk van miss Constanzia Corleone, dat gevierd zou worden op de laatste zaterdag in augustus 1945. De vader van de bruid, Don Vito Corleone vergat nooit zijn oude vrienden en burens, hoewel hij zelf nu in een groot huis op Long Island woonde. De receptie zou in dat huis gehouden worden en de festiviteiten zouden de hele dag in beslag nemen. Het leed geen twijfel of het zou een gewichtige aangelegenheid worden. De oorlog met de Japanners was zojuist beëindigd en dus zou niemand van de gasten bezocht worden door een knagende angst voor een van hun zonen die in het Amerikaanse leger vochten. Een bruiloft was nu juist iets wat de mensen nodig hadden om hun vreugde te tonen.

En dus verliet op die bewuste zaterdagochtend een stroom van vrienden van Don Corleone New York City om hem eer te bewijzen. Zij hadden allen crèmekleurige enveloppen bij zich, die volgestouwd waren met bankbiljetten, hun huwelijkscadeau. Geen cheques. In elke enveloppe zat een kaart met daarop de naam van de gever en de mate van respect voor Il Patino uitgedrukt in geld. Een respect dat in alle opzichten verdiend was.

Don Vito Corleone was een man naar wie iedereen toe kwam als hij hulp nodig had en nooit werden zij teleurgesteld. Hij deed geen loze beloften en evenmin kwam hij met de laffe verontschuldiging dat zijn handen gebonden waren door mensen met meer macht in de wereld dan hijzelf. Het was niet absoluut noodzakelijk tot zijn vrienden te behoren, het was zelfs niet van belang wanneer je geen middelen of mogelijkheden had om hem terug te betalen. Er was maar één ding noodzakelijk en dat was dat je hem zelf je vriendschap verklaarde. En, hoe arm of machteloos degene die zijn hulp vroeg ook was, dan maakte Don Corleone de moeilijkheden van de ander tot de zijne. Niets en niemand kon een oplossing van het verdriet van de man in de weg staan. Zijn beloning? Vriendschap, de eerbiedige titel van 'Don' en soms de meer hartelijke begroeting van 'Il Patino'. Soms ook gebeurde het en dan alleen om zijn eerbied voor de Don te tonen en zeker niet om er beter van te worden, dat een kruik eigengemaakte wijn of een mandje met bestrooide *taralles*, die speciaal voor hem waren gebakken, zijn kersttafel versierde. Iedereen begreep – en dat was louter een bewijs van goede manieren – dat je diende te laten blijken dat je bij hem in de schuld stond en dat hij het recht had te allen tijde naar je toe te komen en je te vragen je schuld door een kleine wederdienst af te lossen.

Nu op deze grote dag, de trouwdag van zijn dochter, stond Don Vito Corleone in de deuropening van zijn huis op Long Beach om zijn gasten,